

§ 7 a) n. j. o ní rozhodovati senátu či samosoudci. Podle tohoto ustanovení projednává a rozhoduje samosoudce jen v případech, kde předmět sporu na penězích nebo na peněžitě hodnotě (§§ 54—60 j. n.) nečiní přes 20.000 Kč, anebo až do počátku ústního jednání se omezí na tuto nebo na nižší částku. Ježto žalobkyně neomezila podle obsahu spisů peněžitou sumu 23.090 Kč, kterou se nabídla v žalobě přijmouti na místě žádané věci, do počátku ústního jednání na částku nikoli přes 20.000 Kč nebo nižší, náleželo projednati a rozhodnouti rozepři v řízení první stolice senátu. Projednal-li a rozhodl rozepři samosoudce, trpí řízení prvního soudu jakož i rozsudek jím vydaný, jak správně vystihl odvolací soud, zmatečností podle § 477 čís. 2 c. ř. s.

Čís. 11719.

V nesporném řízení není předepsána forma pro smír před soudem.

Je přípustné, by kancelářský úředník, před nímž manželé prohlásili ústně k zápisu, že se dohodli na dobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože, sepsal i smír o dohodě co do rozdělení společného majetku a co do určení výživného pro manželku. Povolil-li okresní soud napotom rozvod manželství od stolu a lože, uznal, že ve smyslu § 8 dvorského dekretu ze dne 23. srpna 1819, čís. 1595 sb. z. s. a § 7 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. a §§ 103 a 105 obč. zák. došlo i k soudnímu smíru mezi manžely o rozdělení majetku a o určení výživného pro manželku.

Neměla-li ona dohoda podle úmyslu stran býti jen oznámením manželů, jak se mimosoudně o majetkových poměrech dohodli, nýbrž měl-li jí býti založen manželův závazek k placení ujednaného výživného, jde o soudní smír vykonatelný podle § 1 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 3. června 1932, R I 398/32.)

V řízení o dobrovolný rozvod manželů J-ových byl sepsán před kancelářským úředníkem smír, jímž se manžel Tomáš J. zavázal platiti své manželce Cecilii J-ové výživné měsíčních 130 Kč. Na základě tohoto smíru navrhla Cecilie J-ová proti Tomáši J-ovi povolení exekuce k vydobytí 130 Kč. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Rekursní soud shledal stížnost odůvodněnou proto, že tu není exekučního titulu. Podle § 1 čís. 5 ex. ř. jsou exekučním titulem smíry, které o nárocích soukromoprávních byly učiněny před soudy civilními. Jde prý o smír v nesporném řízení o dobrovolném soudním rozvodu. Avšak podle protokolu ze dne 17. ledna 1928 č. j. Nc I 202/28-1 nebyl před soudem a za jeho spolupůsobení smír uzavřen, nýbrž protokol ten, sepsaný jen soudní kanceláří a soudcem nepodepsaný obsahuje jen žádost, aby manželům J-ovým byl povolen rozvod. Při tom manželé J-ovi současně jen ve smyslu § 105 obč. zák. potvrdili v žádosti, že jsou navzájem srozuměni o rozvodu i o podmínkách co do výživy, výslovně uvádějíce: »Ohledně našich soukromoprávních poměrů jsme se vyrovnali následovně:« a uvádějí: »Tomáš J. zavazuje se své manželce Cecilii J-ové platiti alimenty, a to

měsíčně předem počínaje od 15. ledna 1928 v sumě 130 Kč splatné vždy prvního každého měsíce pod následky exekuce.« To, jakým způsobem se manželé J-ovi o výživě vyrovnali, nemuselo býti v protokolu, poněvadž stačí jejich potvrzení, že se vůbec dohodli o podmínkách výživy, a jest to pokládati jen za nadbytečný doplněk jejich oznámení o dohodě mezi nimi, nikoliv za akt konstitutivní, za soudní smír, jímž se teprve nárok tvoří. Oznámili jen, jak si to mezi sebou ujednali. Není tu tedy exekučního titulu ve smyslu § 1 čís. 5 ex. ř. a exekuce neměla býti povolena.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Co se týká otázky, zda se ujednání ze dne 17. ledna 1928 č. j. Nc I 202/28-1 stalo před soudem, je uvážiti, že jde o nesporné řízení, jež nepředpisuje formu pro smír před soudem, jakž žádá ustanovení § 204 c. ř. s. pro řízení sporné. Nevylučuje-li zákon, by se stalo prohlášení manželů, že se shodli na dobrovolném rozvodu od stolu a lože, ústně k zápisu před kancelářským úředníkem, jest přípustné, by tento úředník sepsal i smír o dohodě co do rozdělení společného majetku a co do určení výživného pro manželku. Tím, že okresní soud v P. povolil usnesením ze 6. února 1928 Nc I 202/28-5 rozvod manželství od stolu a lože, uznal, že jsou splněny veškeré zákonné podmínky dobrovolného rozvodu manželství a že tudíž ve smyslu § 8 dvor. dekretu ze dne 23. srpna 1819 čís. 1595 sb. z. s., § 7 nař. minist. spravedl. ze dne 9. prosince 1897 čís. 283 ř. zák. a §§ 103 a 105 obč. zák. došlo i k soudní dohodě, t. j. k soudnímu smíru mezi manžely o rozdělení majetku a o určení výživného pro manželku. Nelze ani vykládati ono ujednání tak, že jest jen oznámením manželů, jak se mimosoudně o majetkových poměrech dohodli a nikoliv před soudem manželem převzatým závazkem k placení ujednaného výživného. Neboť ze slov »a Tomáš J. se zavazuje« a z ujednání doby splatnosti pod následky exekuce jest zřejmo, že strany měly úmysl vytvořiti soudní smír jako exekuční titul ve smyslu § 1 čís. 5 ex. ř. Jsou proto splněny všechny podmínky § 1 čís. 5 ex. ř., jak již bylo vysloveno v rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni čís. 2597 dle Gl. U.

Čís. 11720.

Má-li otec cizozemec (příslušník Spojených Států Amerických) i manželské dítě v tuzemsku řádné bydliště, nelze použití § 183 nesp. říz., nýbrž jest oprávněn rozhodnouti o tom, komu z rodičů jest ponechat dítě ve výživě, příslušný tuzemský soud.

(Rozh. ze dne 3. června 1932, R I 407/32.)